

בשביל מה צריך את זה? גם כדי לתת מענה לארכיטקטים במבנים חדשים ומודרניים, אבל בעיקר בשדרוג מבנים מיושנים, בדרך שמעניקה להם מראה מיוחד והופכת את המבנה כולו לאלמנט סביבתי. היחס עלות-תועלת משמעותי. אם כבר צריך לצבוע, אז למה לא לעשות את זה הכי יפה שאפשר? השוק: מבני תעשייה, מבני ציבור ובתים פרטיים

אפשר לי לייסד עסק שנכון לעכשיו אין בו מתחרים: מצד אחד יש קבלני צבע המבצעים עבודות צביעה שונות, מצד שני ישנם ציירי קיר המבצעים ציורים בהיקפים מוגבלים. לרוב ציורי הקיר קטנים, בגודל של כמה מטרים מרובעים, פשוט לאור העובדה שעלויות ציור קיר הן יקרות מאוד, מדובר במאות שקלים למטר מרובע".

מבני תעשייה מהווים גם הם קהל יעד פוטנציאלי. בארץ מוקמים

יירים שמציירים על קירות, זו אמנות. ציורי קירות על מבני תעשייה מיושנים זו צביעה אמנותית. ויש לזה שוק, מתברר. תופעת הגרפיטי היא לא עניין חדש בארץ. בשנים האחרונות אפשר למצוא ציורי קיר לא רק בתחנות נטושות, פאבים וחדרי ילדים, אלא גם על גבי קירות של מבנים מרכזיים ומסודרים. קחו למשל בנק. מסביב פקידים, מכוונת שסופרות שטרות, דפי חשבון. מה עוד יכול לתת לזה קונטרה נכונה, חוץ מאמנות? או בית ספר אפור. או סמטה מוזנחת בשכונה דרומית ישנה. מה עוד יכול להפיק חיים באבן, לגרום לקירות לדבר? רק צבע. יש משהו מאתגר בהתפשטות האתגר במרחב, בקווים שמטפסים לגובה ונפרשים, וגם הרבה נוכחות. קשה להתעלם מעבודותיו של הצייר **רמי מאירי**, או מעבודות כמו אלה שיצרו אמני הקבוצה שפועלת בעיר ליון בצרפת, של מאיירים וארכיטקטים שיוצרים יחד בגדול, שם, בליון, מכינים את העבודות על גבי לוחות, ואלה מורכבים בהמשך בכל העולם, עד אלינו הם הגיעו. הקבוצה מליון היא שאחראית בין השאר לציור על קיר הבניין בשוק אגריפס.

טליה גולדברג, 50, החליטה שגם לנו מגיע, ובדיוק בשביל זה היא עזבה את משרתה הבטוחה באינטל והקימה את **דקופיינט**, חברה שעוסקת בשדרוג חזות מבנים ומוסדות ציבור באמצעות צביעה שמשלבת אמנות סביבתית.

התהליך, שמכונה "צביעה אמנותית", שונה מציורי הקיר בעצם העובדה שמדובר קודם כל בצביעת המבנה או הקיר כולו, כאשר השכבה העליונה מבוצעת בטכניקת שילובי גוונים ייחודית, המעניקה למבנה נופך שונה. ציורי קיר הם לרוב נקודתיים, בעוד הצביעה האמנותית יכולה לכסות אלפי מטרים של קירות. ולבסוף, מעבר לכך שהיא מעניקה תחושה מיוחדת ואווירה, הצביעה האמנותית משלימה למעשה את חזון האדריכל ואת חזות המבנה.

בשביל מה צריך את זה? גם כדי לתת מענה לארכיטקטים במבנים חדשים ומודרניים, אבל בעיקר בשדרוג מבנים מיושנים, בדרך המעניקה להם מראה מיוחד והופכת את המבנה כולו לאלמנט סביבתי. היחס עלות-תועלת משמעותי. אם כבר צריך לצבוע, אז למה לא לעשות את זה הכי יפה שאפשר? השוק: מבני תעשייה, מבני ציבור ובתים פרטיים.

"קחו למשל קניון מיושן", מסבירה גולדברג על הקשר בין אמנות לצרכנות. "הרי אי אפשר להפסיק את זרימת הלקוחות ולפגוע בפרנסת הסוחרים, להשבית את הקניון כולו ולשפצו במיליוני שקלים. במקום זה אנחנו צובעים את המבנה כולו ומשלבים בו אלמנטים מיוחדים, כמו דלתות צבועות ברמה אמנותית ומשולבות עם אלמנטים מנפחות, קירות צבועים בטכניקות מיוחדות ועוד. כל אלה משווים למקום מראה מיוחד ואסתטי, מבלי להפריע לפעילות במקום וכמובן, בעלויות סבירות".

כדי להכשיר עובדים שכרה גולדברג אמנים ועולים חדשים וותיקים והכשירה אותם בטכניקה האמנותית הייחודית שפיתחה, אשר נותנת מענה לצביעה אמנותית בהיקפים גדולים ובמחירים הקרובים לצביעה סטנדרטית. "ראיתי שיש בתחום פוטנציאל כלכלי משמעותי. השילוב בין עבודת הצבעות לעבודת האמנות, וביצוע כל אלה בהיקפים גדולים,

טורמינל 1, נתב"ג

חדשות לבקרים מבני הייטק משוכללים, והמבנים הוותיקים שלצדם, באותו אזור תעשייה, נראים מיושנים ומוזנחים. הצביעה האמנותית משדרגת את המבנה, הופכת אותו לאטרקטיבי ומשלבת אותו באופן הרמוני עם סביבתו. "כל הדוגמאות שפיתחנו בתחום הצביעה האמנותית הן בהתאמה לאזורים שבהם ממוקמים המבנים. לדוגמה, מפעלי **נען דן גייץ השקיי**, שממוקמים בקיבוצים נען ודן, נצבעו קודם כל בצבע יסוד ואחר כך נוספה 'שכבת האמנות' - ציורי נוף ארץ ישראלי בטכניקת איירבראש, המשתלבים באזור הירוק שבו ממוקמים המפעלים".

התחלות הן קשות, מן הסתם. "בהתחלה הופעל העסק מהבית, במקביל לעיסוקי הנוספים. בהדרגה ולאור הביקוש היה צורך להרחיב את העסק, לעבור למקום מסודר ולהכשיר כוח אדם נוסף. פנית **למטי**"